

Egyházi Látogató

XIV. ÉVFOLYAM 9. SZÁM A WASHINGTONI MAGYAR REFORMÁTUS EGYHÁZ HAVILAPJA
2008. PÜNKÖSD

ÁLDOTT PÜNKÖSDI ÜNNEPET KÍVÁNUNK!

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, én pedig kéni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.”

JÉZUS KRISZTUS *(János evangéliuma 14,15-17)*

Tiszteletes Kovács Zoltán közöttünk végzett szolgálata véget ért. Jó szolgálat volt. Áldott szolgálat volt. A Washingtoni Gyülekezet hálás érte. Hálás mindenekfelett az ajkáról hangzó Igéért, az Igébe szőtt minden tanításáért, tanácsáért. Hálás minden területen végzett szolgálataért, melyet egy olyan időszakban végzett, amikor a lekipásztort betegsége távol tartotta a gyülekezettől. Köszönetet mondunk az őt Csikesz-ösztöndíjas minőségben elküldő Debreceni Református Hittudományi Egyetem választásáért, és a Tiszántúli Református Egyházkerület hivatalos hatóságainak szolgálata engedélyezéséért. Tiszteletes Kovács Zoltán az ökumenikus kapcsolatok terén is jó szolgálatot végzett, amikor a mesteri fokozat elnyeréséért készített tanulmánya témájául az angol nyelven eddig feldolgozatlan Magyarországi Metodista Egyház történetét választotta. Életére, szolgálatára Isten áldását kérjük!

Dr. Bertalan Imre
lelkiásztor

DSIDA JENŐ: Pünkösdi Várakozás

Kész a világ,
Feszült ünnepi várás
Tereng felette.
Halotti csend. Csak néha néha
Sóhajt az Isten Lelke.

Kimérve minden pálya
Megtöltve minden lélek-lámpa,
Ahol csak úr a lét...
De jaj, sötét van,
Mélységes, iszonyú sötét!

A zordon tömeg-árnyék
Némán zokogva kering útjain,
S csak egyet tud és egyet érez...
Most váratlanul vágyón megvonaglik
És felzúg Istenéhez:
Betelt az idő!
Sugarat, fényt, színt adj nekünk,
Mert epedünk!

Fényesség nélkül oly sivár az élet!
Nagy alkotónk, oh mondd ki szent igédet
Legyen világosság!...

És ismétlik mindig erősebben
A felviharzott étheren keresztül
És felharsan az egek harsonája
S a végtelennek zsolozsmája zendül
Zsibongva, zsongva...
És nagy szavát az Úr - kimondja!

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

AZ EMBER FÖLDJE (részlet)

Eszembe jutnak az öreg hivatalnokok, akik kíséretünk voltak első útrakelésünkkor, amikor készülődtünk, hogy emberré változzunk, mert kiválasztattunk. Pedig hasonlóak voltak hozzánk, s mégsem tudták, hogy ők is éheznek.

Nagyon sokan vannak, akiket végképp aludni hagynak.

Néhány évvel ezelőtt hosszú körutazást tettem Franciaországban; három napra vonatba zárkóztam, három napra foglya voltam a vonat tompa bűgőcsiga-zajának; fölkeltem, hajnali egy órakor egész hosszában végigmentem a szerelvényen. A hálókocsik üresek voltak. Az első osztályú fülkék üresek voltak.

A harmadosztályú kocsikban azonban több száz lengyel munkás szorongott; elbocsátották őket, és most hazafelé igyekeztek, Lengyelországba. Ahogy a folyosón mentem, testeken kellett átlépnem. Megálltam, szétnéztem. Az éjjelilámpa alatt álltam; a termes kocsi zsúfolt tömeglakásra emlékeztetett, s olyan szag áradt benne, mint egy kaszárnnyában vagy egy rendőrszobában; a gyorsvonat himbálózása zűrzavaros néptömeget zötyögtetett előttem, egy rossz álmaiba merült, nyomorúságába visszatérő néptömeget. Hatalmas borotvált fejek görögtek a fapadokon. Férfiak, asszonyok, gyerekek, dülöngéltek jobbról balra, mintha egyre nekik támadnának a vonat zajai, lökései; öntudatlanságuk mélyén fenyegették őket. Álmuk nem volt jóságos, vendégszerető álom.

S egyszerre úgy tűnt: félig már elvesztették emberi voltukat, a gazdasági élet áramlásai Európa egyik végéből a másikba sodorják őket, kitépik őket az északi kis házból, parányi kertből, a három cserép geránium mellől, amiket a lengyel bányászok ablakában láttam egykor.

Rosszul összekötött, puffedt csomagjaikba nem gyűjtöttek össze egyebet, mint konyhaedényeket, ágyneműjüket és függőnyeiket. Mindazt azonban amit szerettek, amit becéztek, amit sikerült magukhoz szelídíteniök négy-ötésztendei franciaországi tartózkodásuk alatt: a kutyát, a macskát, a gerániumot - mindezt fel kellett áldozniuk, s nem vittek magukkal mást, mint a konyhaedényeket.

Egy gyerek szopott egy anya mellén; az anya olyan fáradt volt, hogy úgy látszott, alszik. Az élet továbbáramlott e lehetetlen, zűrzavaros utazásban. Most az apát néztem. Egy nehéz koponya, csupasz, mint a kő. Egy kényelmetlen, álmában meggörnyedt, munkaruháiba börtönzött test - púpok és üregek. Olyan volt, mint egy agyagtömb. Így hevernek éjszaka a vásárcsarnokok padjain a formátlan koncok. „A kérdés lényege - gondoltam - nem itt, nem ebben a nyomorban, rútságban, pizsokban van. De ugyanez az ember egy napon megismerkedett ugyanezzel az asszonnyal, s a férfi bizonyára rámosolygott a nőre, és munka után bizonyára virágot vitt neki. Félénken, esetlenül rettegett talán, hogy a nő megveti. A nő pedig, természetes kacérságával s bája tudatában talán csak incselkedett vele. S a másik, aki ma már nem egyéb csákányozó- vagy kőfejtő gépnél, boldog szorongást érzett. A titok az, hogy ilyen agyagtömbökké váltak. Milyen szörnyű malmon mentek keresztül? Egy kivénült állat megőrzi báját. Miért kell hát az embernek lezúllenie?”

Közöttük maradtam egy ideig; álmuk zavaros volt, mint egy bordélyház. Tompa zajjá verődött a rekedt horkolás, a tétova panasz, meg a bakancsok zuhogása, ha valaki már nagyon eltörődött, és a másik oldalára fordult. S mint kifogyhatatlan, fojtott kísérezene: a vonat bűgőcsigazaja.

Leültem egy párral szemben. Férfi és nő közé jól-rosszul befészkelődött s aludt a gyerek. Álmában megfordult, arcára ráhullott a lámpafény. Milyen gyönyörű arc: mint egy hamvas gyümölcs, mint a kedvesség és báj összhangja - ez született ettől a lompos emberpártól. Sima homloka, kedves, duzzogó ajka fölé hajoltam, s ezt gondoltam: „me egy muzsikusarc, egy gyerek-Mozart, az élet egy szép ígérete”. Semmit nem különbözött a legendabeli hercegfücskától: ha óvják, foglalkoznak vele, tanítják, mivé lehetne!

Ha egy kertben sikerül egy új rózsafajtát kitenyészteni, a kertészeket mind izgalom fogja el. Elkülönítik, gondozzák, ápolják a rózsát. Az embereknek azonban nincsenek kertészeik. A gyerek-Mozart éppúgy bekerül a fogaskerekék közé, mint a többiek. Legfőbb öröme a nyikorgó muzsika lesz a zenés kávéházak bűzében. Mozartnak vége.

Visszatértem fülkémbe. „zek az emberek nem szenvednek sorsuk miatt” - gondoltam. És engem nem a részvét nyugtalanít. Nem arról van szó, hogy meghatódjak egy örökké újra fölnyíló seb fölött. Azok, akik viselik, nem is érzik. Nem egyeseket ért: az egész emberi nemet érte itt sérelem. Nem hiszek a szájalomban. Ami nyugtalanít - a kertész szempontja, és nem ez a nyomor, amelyben végeredményben éppen olyan jól el lehet helyezkedni, mint a tunyaságban. Keleten egész nemzedékek élnek a mocsokban, és nagyon jól érzik magukat benne. Azt, ami engem nyugtalanít, nem gyógyítják meg a népkonyhák ingyenlevesei.

Nem ez bánt, ezek a púpok, ezek az üregek, ez a rútság, Hanem, egy kicsit, ezekben az emberekben itt, a meggyilkolt Mozart.

Csak a Lélek fuvalma teremtheti meg az agyagból az embert.

Korognai János: Pünkösdi rózsák

ISZED
ZÉH
ÉH
ESSE
AN
ÉDES
SZY
ANT

MURAKÖZY GYULA: A NŐ

S hivatta az Úr az angyalt, a Nőt,
Az leborult a roppant fény előtt.
Szárnya sejtés volt inkább, mint valóság,
s hova csak nézett kinyíltak a rózsák.
És szólt az Úr: „A rétek tarka hátán
bolyg nyughatatlan, árva búval Ádám.
Vágyó lelke a réteket bejárja...
őhöz küldlek, te leszel a párja.
Benned fény lelke, önfeláldozás élt,
s szenvedtél itt, mert nem szenvedtél másért.
Glória leszel, homályban fogsz élni,
De szent tüzednél szentté lesz a férfi.
Ima az ajkon, lánykéz fáradt arcon,
fényben melegség – te leszel az asszony!
A vigasztalás drága dallama,
örök oltár, te leszel az anya.
Reményként égsz, s a férfi megy utánad,
s meglátja néha égi angyalszárnyad!
Szent, nagy parancsom, bús angyal, vegyed...”

Az angyal szólt mosolyogva: „Megyek.”
S mint hullócsillag, a Tejúton át
elérte a föld barna kapuját,
hol fél a fű is, átkozott a táj.
S előlépett a Sátán, s szólt: „Megállj!
Te, szép angyal, kit földi szerelemmel
síró rabbá tesz, porba ránt az ember.
Szárnyad letépi vágya vad tüzénél,
gondold meg jól, amíg ide belépnél!

Az első csókban leomlik az oltár,
és por leszel, ki eddig angyal voltál.
Kehely leszel, s ő szomjasan hajol rád,
de összetör, ha eloltotta szomját.
Ha szereted, – leroskaszt a kereszted.
Ha elhagyod, tépett levéllé teszlek,
mit piszkos szél a szürke sárba vonszol.
Ha sírsz, letörlöm a pirt mosolyodról.
Nevetsz – s üres csengő lesz a szíved.
Fiad hálája... fecske... elveszítéd.
Tied csupán bölcsője, koporsója,
nem lesz jogod, csak néma fájdalomra;
e föld a könnyed nyomtalan beissza.

E föld enyém... Repülj hát vissza-vissza,
ne szállj tovább, te fényes hullócsillag,
szépség, ifjúság, drága nárdusillat,
mivel harcolsz, ha semmiségbe oszlott,
s csak nő leszel, szomorú és kifosztott?
Mondd, mit teszel, ha szíved drága kelyhét
szeretteid kezével tördelem szét?
Mondd, mit teszel ha tengyermekeid öl meg,
ha besározlak, hogyha összetörlek,
ha minden átkot sorsodra vetek?

A Nő belépett, és szólt: „Szeretek!”

Washingtoni Magyar Református Egyház

Pünkösdi Istentisztelet, 2008. május 11.

Kovács Zoltán társlelkész

Orgona előjáték

Apostoli köszöntés

Fennálló ének

34¹ *Szentlélek, Végy Körül Bennünket*

Lekció

Apostolok Cselekedetei 2,1-21

Nagyének

43¹⁻² *Áldott Szentlélek, Reánk Szállj*

Prófétai ima

Úri imádság (6. oldal)

Közének

44¹ *Jövel Szentlélek ÚRISTEN*

Textus

János evangéliuma 3,1-21

Igehirdetés

KETTŐS ÜNNEP

Pásztori ima

Úrvacsorára készülve

22¹⁻² *Ne Szállj Perbe Én Velem*

Úrvacsorai liturgia

Apostoli Hitvallás (8. oldal)

Kérdések

Hiszitek-e, hogy az Istentől igazságban, szentségben és ártatlanságban teremtett első embernek esete folytán ti magatok is mindenestől fogva gyarlók, esendők és bűnösök vagytok, kik saját erőtökből Isten ítélőszéke előtt meg nem állhattok, sőt büntetést, halált és kárhozatot érdemeltek?

A gyülekezet együtt felelje: **ÉN EZT HISZEM ÉS VALLOM.**

Hiszitek-e testvéreim, hogy Isten a bűnös emberen megkönyörülven, az Ő Szent Fiát, az ÚR Jézus Krisztust tiértetek testben elküldte, kinek egyszeri tökéletes áldozatával a bűnnek hatalmát és a kárhozatnak erejét elvette, s titeket ingyen kegyelemből a Jézus vérének érdemeért hit által megigazít?

A gyülekezet együtt felelje: **ÉN EZT HISZEM ÉS VALLOM.**

Hiszitek-e, hogy Isten, aki feltámasztotta az ÚR Jézus Krisztust, általa minket is feltámaszt a halálból és halandó testünket halhatatlanságba öltöztetvén, általvisz az Ő örök dicsőségébe?

A gyülekezet együtt felelje: **ÉN EZT HISZEM ÉS VALLOM.**

Mindezeket biztonnyal elhívén, ígértek-e, fogadjátok-e, hogy ti e kegyelemért háládatosságból egész életeteket az Úrnak szentelitek és már e jelenvaló világban, mint az Ő megváltottai, az Ő dicsőségére éltek?

A gyülekezet együtt felelje: **IGÉREM ÉS FOGADOM.**

Kenyér és bor kiosztása előtt **47**¹ *Megterítve Áll Előttünk*

Záró ének

45¹⁻³ *Hirdetvén az ÚR halálát*

Hirdetések

Magyar himnusz

49 *Isten Áldd Meg a Magyar*

Áldás

Orgona utójáték

Hirdetések

Következő istentiszteletünk:

**2008. szeptember 27.
11:00 óra**

Helyszín: Wesley Theological
Seminary kápolnája:

**4500 Massachusetts Ave., NW,
Washington, D.C., 20016.**

Az istentiszteleti alkalmakra,
és az azt
követő szeretetvendégségre
mindenkit hívunk
és várunk.

Felajánlások:

Schott Gaál Anikó
\$5000-t adományozott
egyházunknak
édesanyja emlékére,
Paschke Katalin pedig
\$2000 értékű biztosítási
kötvényét hagyományozta
gyülekezetünkre.
Köszönjük az adományokat!

Lelkipásztorok Elérhetősége

Dr. Bertalan Imre

Telefon: (301) 493-5036

E-mail: ibertalan@verizon.net

Kovács Zoltán

Telefon: (202) 885-8731

E-mail: zoltaan@tvn.hu

**Az ÚR legyen
és maradjon
gyülekezetünk
öriző Pásztora!**